

[Bausgaard.]

drivende skal ikke påvirkes af, at ikke alle erhvervsdrivende selv er i stand til at se sammenhængen.

Et af de områder, hvor statsministeren i sin tale ikke helt holdt sig på realiteternes grund, var med bebudelsen af et kildeskatteforslag. Hvad vil statsministeren nu opnå med det? Statsministeren kan ikke tro, at det er hverken et realistisk eller et særlig forhandlingsvenligt oplæg til hurtig indsats. Har statsministeren slet ikke gjort sig tanker om, at han med for stor stædighed — eller skal jeg mere venligt sige for stærk varetagelse af partiprestigen — løber en betydelig risiko for at spille sig initiativet af hænde? Koncentrerer man sine bestræbelser om i videst muligt omfang at lade samtidighedsprincippet være gældende i skatteopkrævningen uden gennem en kildeskatteordning at lægge nye byrder på et i administrativ henseende i forvejen overbebyrdet erhvervsliv, så er megen goodwill på forhånd sikret. Skat af den løbende indtægt er tiltalende både for skatteyder og for administration.

Det kan imidlertid ikke være rimeligt, at man for at opnå goder for to parter lader en tredje, uskyldig part lide overlast. For mange virksomheder, hvis administrative apparat ikke er af sådanne dimensioner, at man uden føleligt besvær kan lade lønmodtagernes skattebetaling foregå gennem virksomheden, vil der blive tale om overlast. Der bør nu mobiliseres så megen ny fantasi, at man begynder at arbejde med det system, at skattepligten stadig påhviler den enkelte skatteyder, selv om skatten skal opkræves af den løbende indtægt. I disse arbejdskraftmangelens gyldne tider er det vel endda tænkeligt, at virksomhederne mange steder vil finde frem til ad frivillighedens vej at påtage sig den service, det kan være at administrere skattebetalingen for de lønmodtagere, der måtte ønske det. Regeringen bør indstille sig på, at frivillighed også her er at foretrække for tvang.

Jeg ved ikke, hvor meget — eller rettere hvor lidt — der skal lægges i statsministerens udtalelser om ophævelse af sambeskatningen, hvor der er tale om selvstændige hustruindtægter. Sambeskatningen skal ophæves, heri er vi fra radikal side ikke alene enige, men vi er om nødvendigt også selv

initiativtagere. Der mangler imidlertid fra statsministerens side en uddybelse af begrebet selvstændige hustruindtægter. Alle de tusinder af hustruer, der er medarbejdende i fælles virksomhed, er de ikke omfattet af regeringens tanker om sambeskatningens ophævelse? Hvis ikke, så henstiller jeg, at man hurtigt udvider sine bestræbelser til også at omfatte denne store gruppe af sambeskattede. Alle er vist klar over de særlige problemer, ophævelsen her vil rejse; enten må man formentlig begive sig ind på fikseringens usikre vej, eller også må man gennem højere bundfradrag søge at råde bod på følgerne af forskelsbehandlingen. Ophævelse af sambeskatningen uden at medtage de medarbejdende hustruer er imidlertid ikke at fjerne en bestående skævhed; det er kun at flytte den.

På byggeområdet forestår, ikke alene på boligområdet, men også en række andre felter meget store opgaver. Som allerede nævnt vil det være nødvendigt nu at få klarlagt, hvor stor økonomisk indflydelse de kommende års enorme byggeaktivitet vil få. Arbejdskraftmæssigt stiller byggeriet os ligeledes over for problemer. Der er dog ingen tvivl om, at byggeriet kan øges væsentligt, og at de finansielle og arbejdsmæssige problemer kan klares. Spørgsmålet er alene, om vi er villige til at sætte tilstrækkeligt ind på opgaverne og renoncere tilsvarende på andre områder. Selv om byggeriet i udpræget grad er en hjemmeopgave, er det dog klart, at der også her er tale om beslaglæggelse af en vis mængde valuta. Uden erkendelse af, at den mængde valuta, som byggeriet lægger beslag på, ikke kan bruges en gang til, vil det ikke være muligt at sikre den stabilitet i byggeriet, som er en forudsætning for tilfredsstillende planlægning.

At der kan bygges mere, er jo efterhånden alle, der interesserer sig for problemet, klar over. Hvis forholdene virkelig tilrettelægges således, at montagebyggeriets forudsætninger opfyldes, vil den nødvendige kapacitetsforøgelse også muliggøres. Det forudsætter imidlertid, at der skabes så rummelige forhold, at nogle tør investere i den planlægning og rationelle fremstilling af elementer, uden hvilke montagebyggeriets fordele — hurtighed og prisnedsættelse — ikke vil komme til udtryk. Derfor må der, så længe en vis dirigering er nødvendig,